

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2391

гр. София, 05.03.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в закрито заседание на 05.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

като разглежда дело номер **8051** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.1, ал.2 от закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по повод Решение № 7906/17.07.2023г. по адм. д. № 6140/2022г. на ВАС с което е обезсилено Решение № 1186/24.02.2022г. по адм. д. № 949/2019г. по описа на Административен съд – София-град и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ, съобразно дадените задължителни указания за тълкуване и прилагане на закона.

Първоначалното производство е образувано по искова молба на Европейска агенция за защита на изпълнителските, продуцентските и авторските права /ЕАЗИПА/ и К. И. И. срещу Министерство на културата.

Ищецът ЕАЗИПА претендира обезщетение за претърпени имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи в размер на 19 958 558 лв., за периода от 15.11.2011г. до 25.06.2015г. ведно със законната лихва, считано от датата на възникване на вредата - 27.10.2011г. и обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 50 000 лв. за периода от 27.10.2011г. до 21.10.2013г. ведно със законната лихва, считано от датата на възникване на вредата - 27.10.2011г.;

Ищецът К. И. И. претендира обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 100 000 лв. за периода от 27.10.2011г. до 21.10.2013г., ведно със законната лихва, считано от датата на възникване на вредата - 27.10.2011г.

С Решение № 84/06.01.2017г. по адм. д. № 944/2016г. на АССГ исковете са отхвърлени като неоснователни и недоказани. С Решение 797/21.01.2019г. по адм. д. № 4805/2017г. на ВАС е отменено първоинстанционното решение и делото е върнато за ново разглеждане със задължителни указания.

Образувано е адм. д. № 949/2019г. по описа на АССГ по което е постановено Решение № 1186/24.02.2022г. с което отново са отхвърлени исковете на ЕАЗИПА и К.

И. И..

Последното съдебно решение е обезсилено от ВАС с Решение № 7906/17.07.2023г. по адм. д. № 6140/2022г., като делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ. Дадени са указания по см. на чл. 224 от АПК както следва: да се предприемат всички необходими процесуални действия във връзка с уточнението както на фактическото основание на исковите претенции, така и на техния размер. За да достигне до този извод съставът на ВАС е приел, че АССГ се е произнесъл извън предмета на спора, с който съдът е сезиран. Посочено е, че при първоначалното гледане на делото предмет на същото е очертан в Решение № 797 от 21.01.2019г. по адм.д. № 4805/2017г. по описа на Върховен административен съд. Така очертаният предмет преди връщане на делото за ново разглеждане е посочен от касационна инстанция в производството по чл. 208 и сл. АПК спрямо първоначално постановеното по исковите решение №84 от 06.01.2017г.

След връщането на делото за ново разглеждане, в рамките на адм. д. № 949, с писмена молба от 15.04.2019г. е извършено уточнение на основанията на иска, като е посочено, че:

1. исковата претенция за имуществени вреди за компенсиране на пропуснатите ползи се основава на многобройни, конкретни и различни актове, действия и бездействия на министерството – ответник, а не от единствен индивидуален административен акт – мълчалив отказ на министъра на културата да допълни както следва удостоверение № 12-00-0159/27.10.2011г;

2. през целия процесен период министерството – ответник противоправно и незаконосъобразно е представяло агенцията –ищец ЕАЗИПА като нелегитимна организация за колективно управление на права;

3. през целия процесен период министерството-ответник противоправно и незаконосъобразно е привилегирвало сдруженията „МУЗИКАУТОР“ и „ПРОФОН“, представяйки ги като единствени организации за колективно управление на права.

Със същата молба се уточнява, че исковите обхващат периода от 15.11.2011г. до 25.06.2015г. и че са предявени за сумата от 19 958 558 лв. Изразява се желание тези уточнения да бъдат приети със съответните определения съгласно задължителните указания от отменителното решение на ВАС по адм.д. № 4805/2017г.

С определение от 3.10.2019г. съдът в открито съдебно заседание е уважил молбите за уточнение на основанията на иска и за събиране на гласни доказателства. По отношение на уточнение предмет с молбата от 15.04.2019г. е дал възможност на ответника да представи писмен отговор

На 14.05.2019г. ищецът ЕАЗИПА чрез процесуалния си представител е депозирал нова молба по делото, в която отново е извършил уточнение на основанията на иска, като е посочил, че исковата претенция за имуществени вреди следва да се категоризират в две групи, а именно:

- през определен времеви период министерството-ответник противоправно и незаконосъобразно, както с изрични, така и с конклюдентни действия, е отказвало за признае документирано ищеца ЕАЗИПА като организация за колективно управление на права по смисъла на чл. 94а, ал.2 ЗАПСП

- през друг времеви период министерството – ответник, макар формално /и последващо/ да е признавало ищеца като ОКУП, официално е представяло ЕАЗИПА като непритежаваща такива права по различни начини, в т.ч. като е заявявало и в официални документи и пред СМИ, че ЕАЗИПА няма права на ОКУП - било изрично,

било чрез заявлението, че само други, изчерпателно изброени организации имат такива права, като е налагало санкции чрез НП, за упражняване правата на ОКУП, отменени по съдебен ред, като е налагало санкции на търговски дружества с НП, отменени по съдебен ред, които са сключвали договори с ищеца.

Според ВАС в Решение № 7906/17.07.2023г. по адм. д. № 6140/2022г. така нареченото уточнение на основанието на исковата претенция за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, предявена от ЕАЗИПА сочи на нередовност на исковата молба, по която е образувано исковото производство.

Формулирани по посочения по-горе начин, т.нар. уточнения на иска, досежно посочените в тях действия и бездействия, на първо място сочат на въвеждането на нови фактически и правни основания за исковата претенция, наред с първоначално въведеното основание – обезщетение за вреди от незаконосъобразен административен акт. На следващо място, двете молби, с които се твърди, че се извършва уточнение на иска не уточняват нито вида, нито времето на извършване на посочените действия, техния характер, в какво се изразява тяхната незаконосъобразност и пряката причинно-следствена връзка с твърдените вреди. С молба от 21.01.2021г., в хода на производство при новото разглеждане на делото, е извършено изменение и на размера на исковата претенция за имуществени вреди - искът е за 27 891 986 лв., по която няма произнасяне на съда.

При тези обстоятелства е направен извод, че съдът се е произнесъл по същество по нередовна искова молба, което сочи на недопустимост на решението в тази му част. Същото се отнасят и до претенцията на К. И. за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 100 000 лв. Исковата претенция и в тази част е с неуточнено основание, поради което решението се явява недопустимо и следва да се обезсили.

На следващо място ВАС е изложил съображения за допустимостта (респ. недопустимостта) на иска на ЕАЗИПА за неимуществени вреди, като чрез препращане към първото касационно Решение № 797 от 21.01.2019г. по адм.д. № 4805/2017г. е направил извод за възможност за търсене на репутационни вреди от юридическите лица. Доколкото АССГ е приел, че неимуществени (репутационни) вреди не могат да търсят юридическите лица, то е направен извод, че делото в тази част е следвало да бъде прекратено, вместо което АССГ се е произнесъл по същество без да обсъди дали са вреди от твърдения репутационен характер, които да са в резултат от административната дейност на ответника и има ли пряка причинно-следствена връзка между отменения акт, респ. действията/бездействията с нарушеното добро има на ищеца.

В заключение с Решение № 7906/17.07.2023г. по адм. д. № 6140/2022г. на ВАС са дадени задължителни указания при новото разглеждане на делото да се предприемат всички необходими процесуални действия във връзка с уточнението както на фактическото основание на исковите претенции, така и на техния размер.

В изпълнение на дадените указания с Разпореждане от 28.08.2023г. по настоящето адм. д. № 8051/2023г. съдът е указал на ищите да конкретизират исковата претенция, като посочат ясно и точно незаконосъобразният административен акт /действие или бездействие/, от които произтичат вреди, както и техния размер.

В изпълнение на горното разпореждане с молба от 05.12.2023г. процесуални представители на ищите са заявили както следва:

Вреди от два незаконосъобразен административни акта:

1. Вреди от мълчалив отказ на министъра на културата:

Отменен мълчалив отказ на министъра на културата да допълни Удостоверение №12-00-0159/27.10.2011г. по заявление №12-00-0159/24.06.2011г.

Период на претенцията: от датата на издаване на непълното удостоверение (27.10.2011г.) - до датата на постановяване на изричния отказ (21.10.2013г.);

Размер на претенцията:

За ЕАЗИПА:

2 901 294,37 лв. - имуществени вреди - пропуснати ползи за горепосочения период, ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска (01.02.2016г.) до окончателното плащане.

885 147,01 лв. - законна лихва за забава от 01.02.2013г. до 01.02.2016 г. (период от три години преди предявяване на иска) върху главницата от 2 901 294,37 лв.;

50 000 лв. - неимуществени вреди, ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска (01.02.2016 г.) до окончателното плащане. Претенцията за неимуществени вреди се основава на накърнената добра репутация и престиж на ЕАЗИПА;

15 254,43 лв. - законна лихва за забава от 01.02.2013г. до 01.02.2016г. (период от три години преди предявяване на иска) върху главницата от 50 000 лв.;

За К. И.:

100 000 лв. - неимуществени вреди, ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска (01.02.2016г.) до окончателното плащане. Претенцията за неимуществени вреди се основава на влошено здравословно състояние на председателя на управителния съвет на ЕАЗИПА и негативни емоции вследствие на постановения мълчалив отказ и неправомерното третиране на сдружението;

30 508,62 лв. - законна лихва за забава от 01.02.2013г. до 01.02.2016г. (период от три години преди предявяване на иска) върху главницата от 100 000 лв.;

2. Вреди от незаконосъобразен изричен отказ на министъра на културата:

Изричен отказ на министъра на културата да допълни Удостоверение № 12-00-0159/27.10.2011г. по заявление № 12-00-0159/24.06.2011г. от дата 21.10.2013г.;

Период на претенцията: от датата на издаване изричния отказ (21.10.2013 г.) - до датата на подаване на исковата молба (01.02.2016 г.);

Размер на претенцията:

24 990 691,92 лв. - имуществени вреди - пропуснати ползи за горепосочения период, ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска (01.02.2016г.) до окончателното плащане. Посочената сума представлява разликата между изчисления от експертизата размер на пропуснатите ползи за периода от 15.11.2011 г. до 25.06.2015 г. и размерът на обезщетението, посочен по-горе;

5 800 888 лв. - законна лихва за забава от 21.10.2013г. до 01.02.2016г. върху главницата от 24 990 691,92 лв.

По отношение на иска, свързан с незаконосъобразният мълчалив отказ е аргументирано, че по арт. от чл. 40б, ал. 2 от ЗАПСП ЕАЗИПА е имало право да продължи да извършва дейност по колективно управление на авторски или сродни на тях права без ограничения, до издаване на удостоверение за регистрация или постановяване на законосъобразен отказ за регистрация. В конкретния случай обаче, Министърът на културата е издал процесния незаконосъобразен мълчалив отказ, който е възпрепятствал ЕАЗИПА да продължи да извършва дейност по колективно управление на авторски или сродни на тях права по чл. 21, 24 и 25 от ЗАПСП. Мълчаливият отказ е признат от съда за незаконосъобразен и е отменен. Направен е

извод, че ако не е бил постановен мълчаливият отказ, ЕАЗИПА е щяло да може да продължи да извършва дейност по колективно управление на авторски или сродни на тях права без ограничения (включително и предаване по електронна съобщителна мрежа и свободно използване със заплащане на компенсационно възнаграждение) - поне до постановяване на изричния отказ на министъра на културата (до 21.10.2013 г.). С оглед на това - за ЕАЗИПА е възникнало правото да претендира обезщетение за пропуснати ползи от незаконосъобразния мълчалив отказ на министъра на културата. По отношение на незаконосъобразният отказ е посочено, че макар изричният отказ да е бил потвърден от съда при обжалването му, счита, че той е постановен от Министъра на културата при нарушение на правото на ЕС, тъй като изискването за представяне на споразумение с първата регистрирана организация за колективно управление на авторски права за съответния вид използване на произведения (предвидено в чл. 40б, ал. 4 ЗАПСП (отм.)) необосновано ограничава навлизането на нови участници на пазара на колективното управление на авторски права, в нарушение на правото на ЕС. Подобно изискване не само, че е непропорционално, но е и в противоречие с чл. 101, §. 1 от ДФЕС, който забранява споразуменията между предприятия, които имат за цел или за резултат да ограничат конкуренцията в Съюза. С молба от 19.02.2024г. от страна на представителите на ищите е детайлизиран начина на формирането на претендираните суми за имуществени вреди, като е подържано, че разпоредбата на чл. 40б, ал. 4 от ЗАПСП (отм.) е противоречал на Съюзното право, в частност чл. 101, § 1 ДФЕС, поради което министърът на културата не е следвало да го прилага, респ. да отказва пререгистрация на организацията за колективно управление на авторски права.

По така подадената молба – уточнение е постъпил отговор от ответника Министерство на културата, чрез процесуални представители, в който подробно е аргументирана нередовност на исковата молба, недопустимост на исковите, алтернативно тяхната неоснователност. Формулиране е и претенция за разноски по делото, за което са представени доказателства.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че така предявената искова молба е процесуално недопустима.

На първо място настоящият съдебен състав обаче счита, че не са изпълнени указанията за уточняване на исковата молба и следва да прекрати производството по делото. Това е така поради следните съображения.

Първо подадените уточнения на исковата молба по отношение на обстоятелствата от които произтичат вредите е неясна, въпреки дадените от съдилищата указания, и съдът не може да установи следствие на които незаконосъобразни актове, действия или бездействия, ищецът е претърпял вреди. От една страна се говори за незаконосъобразен акт, отменен по надлежният ред, а от друга страна незаконосъобразен акт, който е бил потвърден от съда. Последният обаче бил постановен в нарушение на Дружественото право. Изложението на обстоятелствата в уточнителните молби от 05.12.2023г. и 19.02.2024г. дава поводи за нееднозначно разбиране (тълкуване). Основанията, на които се позовават ищите не са дефинирани ясно и конкретно. Същите са вътрешно противоречиви и взаимно изключващи се. Така от обстоятелствената част се установява, че от една страна министърът на културата не е създал пречки за осъществяване на дейността на ЕАЗИПА за периода от 15.11.2011 г. до 21.10.2013г. (датата на постановяване на изричния отказ). От друга страна се претендират вреди от установено по съдебен ред законосъобразен

административен акт. Отделно от това се оспорва съответствието на нормата на чл. 40б, ал. 4 от ЗАПСП (отм.) с ДФЕС и конкретно чл. 101, § 1 и чл. 119 от ДФЕС. Всичко това не е обосновано свързано твърдените претърпени вреди.

Съдебното производство по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 ЗОДОВ е исково, което означава, че съдът е обвързан от волята на ищеца, досежно вида, основанията и размера на претенцията. По тази причина Съдът не разполага с възможността да предполага и/или тълкува волята на ищите.

На следващо място съобразявайки първоначално подадените искове, последващото им многократно изменение, първоначално допуснато с протоколно определение от 17.05.2016 г. по адм. д. № № 944/2016 г на Административен съд – София град и констатирани от съставите на ВАС, с настоящето уточнение с молби от 05.12.2023г. и 19.02.2024г., съдът прави извод за изменение и на основанията и на петитума, вкл. предвид претенцията за несъответствие с Съюзното право.

В този смисъл исквата молба е процесуално нередовна и по отношения заявената претенция с правно основание чл. 2в, т. 1 ЗОДОВ, вр. чл. 203, ал. 3 АПК.

Според постоянната съдебна практика на Съда на ЕС, принципът на отговорност на Държавата за вреди, причинени на частноправните субекти, вследствие нарушения на правото на Съюза, за което носи отговорност Държавата е присъщ на системата на договорите, на които се основава Съюзът (Решение от 19.11.1991 г., по дело F. и др., C-6/90 и C-9/90, R., стр. I-5357, точка 35, Решение от 5 март 1996 г. по дело B. du pkcheur и F., C-46/93 и C-48/93, R., стр. I-1029, точка 31 и Решение от 24 март 2009 г. по дело D. S., C-445/06). При предявяването на иск за вреди, причинени на частноправни субекти, вследствие нарушаване на правото на ЕС, правото на обезщетяване е предпоставено от наличието на три условия: 1. предмет на нарушената правна норма на Съюза да е предоставянето на права на частноправните субекти, 2. нарушението на тази норма да е достатъчно съществено и 3. да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната от частноправните субекти вреда. С оглед на това ищите дължат да посочат конкретно: кои конкретни норми от Правото на ЕС (като обобщаващо понятие), респ. – конкретен акт от Общностното право са били „съществено нарушени“, от кого и в какво се изразява нарушението. Такива твърдения липсват в уточненията към исквата молба. Обобщено е казано, че министърът на културата не е следвало да отказва да допълни Удостоверение № 12-00-0159/27.10.2011г. по заявление № 12-00-0159/24.06.2011г., като игнорира разпоредбата на чл. 40б, ал. 4 от ЗАПСП (отм.).

При предявяване на иск, на основание чл. 2в ЗОДОВ ишецът дължи да индивидуализира: предмета на иска/исковете, като посочи правопораждащите юридически факти, формулира петитум и обозначи страните. Едва при наличието на такова индивидуализиране Съдът дължи произнасяне, относно основателността на предявения иск.

На последно място, но не и по значение, съдът следва да се произнесе и по отношение на предпоставката за ангажиране на отговорността на ответника по чл. 1 от ЗОДОВ. Заявена е претенцията за незаконосъобразен административен акт, постановен от министъра на културата. На ишецът ЕАЗИПА е било издадено Удостоверение за регистрация на дейност по колективно управление на права № 12-00-10159/27.10.2011г. Със Заявление

вх. № 12-00-0159/01.11.2011г. ЕАЗИПА е поискала удостоверението да бъде допълнено. По заявлението е липсвало произнасяне в законоустановения срок. С решение № 7398/30.05.2013г. по дело 2342/2012г. по описа на Върховния административен съд на Република България /ВАС/ е отменен мълчаливия отказ на министъра на културата да пререгистрира по реда на § 42 Закона за авторското право и сродните му права Европейската агенция за защита на изпълнителските, продуцентските и авторските права като организация за колективно управление на авторски и сродни на тях права по заявените със заявление, вх. №12-00-0159 от 24.06.2011г., права, които не са признати с удостоверение № 12-00-0159 от 27.10.2011г. и преписката е изпратена на министъра на културата за произнасяне в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона. След изпълнение указанията на ВАС е издадена заповед № РД-09-551/21.10.2013г. на заместник – министъра на културата, с която е: 1. прекратено административното производство по искането за регистрация за упражняване на дейност по колективно управление на авторски права върху произведения с начини на използване по чл. 18, ал. 2, т. 1, т. 2, т. 3, предл. 1 и т. 6 от ЗАПСП – възпроизвеждане, разпространение, публично представяне и публично показване на произведения на изобразителното изкуство и на произведения, създадени по фотографски или аналогичен на него начин, заявени със заявление вх. № 12-00-276/22.07.2013г.; 2. Отказана е регистрация и издаване на удостоверение на сдружение ЕАЗИПА за упражняване на дейност по колективно управление на категории права, начини на използване и видове произведения /обекти/, заявени със заявление вх. № 12-00-1591/24.06.2011г. коригирано със заявление вх. № 12-00-0159/03.09.2011г. и 12-00-276/22.07.2013г. подробно изброени в заповедта. С решение № 5360/06.08.2014г. по дело 10856/2013г. по описа на АССГ жалбата на ЕАЗИПА срещу заповед № РД-09-551/21.10.2013г. на заместник – министъра на културата е отхвърлена. Решението на АССГ е потвърдено с решение № 7740/25.06.2015г. по дело № 13987/2014г. по описа на ВАС и е влязло в сила. С решение № 12267/16.10.2017г. по адм. д. № 13693/2015г. на ВАС е отхвърлено искането на ЕАЗИПА за отмяна на по реда на чл. 239, т.1 и 5 АПК на влязлото в сила решение № 7740 от 25.06.2015г. по адм. д. №13987/2014г. по описа на ВАС.

В случая съдът намира, че не налице е отменен като незаконосъобразен административен акт (първата предпоставка за уважаване на иск по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ). Отменен е „мълчалив отказ“ на министъра на културата да пререгистрира по реда на §42 Закона за авторското право и сродните му права ЕАЗИПА като организация за колективно управление на авторски и сродни на тях права по заявените със заявление, вх. №12-00-0159 от 24.06.2011г., права, които не са признати с удостоверение №12-00-0159 от 27.10.2011г., като делото е върнато за ново произнасяне на министъра на културата, съобразно дадените задължителни указания за тълкуване и прилагане на закона. Последното ще рече, че е налице неприключила процедура с краен акт, който акт да бъде преценен като незаконосъобразен. В практиката на ВАС (напр. реш. по адм. дело № 11570/ 2020г., III отд.) за случаите, когато след отмяната на административния акт съдът не решава

въпроса по същество, а изпраща преписката за произнасяне на административния орган със задължителни указания, е възприето разбирането, че „отмяната на един от издадените в хода на производството административни актове не поражда право на обезщетение, тъй като към този момент няма завършен фактически състав за търсене на имуществена отговорност за вреди. Претендираните от лицето права се признават или отричат, със съответните правни последици, с влизане в сила на административния акт, с който органът решава въпроса по същество. Поради това в подобни случаи искът за вреди от незаконна административна дейност може да се предяви след окончателното приключване на административното производство, ако реално има настъпили вреди в резултат на отложеното решаване на въпроса поради постановените при разглеждането на преписката незаконни актове“.

С оглед пълнота на изложението съдът следва да се посочи още, че Заповед № РД-09-551/21.10.2013г., с което се отказва регистрация и издаване на удостоверение на сдружение ЕАЗИПА за упражняване на дейност по колективно управление на категории права е била предмет на съдебно преглеждане, вкл. и на извънреден способ на проверка по см. на чл. 239, т.1 и 5 АПК. В рамките на съдебно административното производство по arg. от чл. 168 от АПК проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146, вкл. и на съответствието с правото на ЕС. В този смисъл ако и да е имало противоречие на административния акт с норми на ДФЕС, то съдът е щял да установи това противоречие, респ. да отмени оспореният акт - Заповед № РД-09-551/21.10.2013г. Така със заявената претенция за нарушаване на ДФЕС се налага извода, че по настоящето дело се търси преразглеждане на Заповед № РД-09-551/21.10.2013г. по недопустим начин.

Предвид гореизложеното съдът намира, че указанията, дадени с Разпореждане от 28.08.2023г., а от там и с Решение № 7906/17.07.2023г. по адм. д. № 6140/2022г. на ВАС, както и предходното Решение 797/21.01.2019г. по адм. д. № 4805/2017г. на ВАС не са изпълнени. В последните изрично е посочено, че следва да бъдат уточнени както на фактическото основание на исковите претенции, така и на техния размер.

Исковата молба следва да е ясна, точна и конкретна, като не следва да се налага тълкуване от страна на съда волята на жалбоподателя. За съда следва да е ясно какви са причинените вреди, както и от какви незаконосъобразни актове, действия или бездействия и съответно на кой орган са причинени, за да бъде надлежно конституиран като ответник този орган. В процесният случай от съдържанието на исковата молба, както и всички уточнения по адм. д. № 944/2016г. на АССГ, адм. д. № 4805/2017г. на ВАС, адм. д. № 949/2019г. на АССГ, адм.д. № 6140/2022г., вкл. молби от 05.12.2023г. и 19.02.2024г., съдът в настоящият състав не е в състояние да формира обоснован извод, както относно действителните твърдения на ищеца относно обстоятелствата, на които се основава иска, така и относно конкретното искане. Нещо повече, уточнението с молба от 05.12.2023г. няма общи елементи, с изключение на страните по делото с първоначално подадените икове. В тежест на ищеца е отстраняване на посочените и

указани нередовности, като при неизпълнение на това му задължение исковата молба следва да бъде върната, а производството по делото прекратено.

По изложените по – горе съображения и на основание чл. 158, ал. 3 от АПК Административен съд София – град, Второ отделение, 28 – ми състав

О П Р Е Д Е Л И:

ВРЪЩА исковата молба от Европейска агенция за защита на изпълнителските, продуцентските и авторските права /ЕАЗИПА/ и К. И. И. срещу Министерство на културата.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. д. № 8051 по описа за 2023г. на Административен съд София – град.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се връчи на страните.

СЪДИЯ: